

BARBARA CARTLAND

ARMUNUD
SÜDA

Barbara Cartland
The Heart of Love
2007

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

*Kõik selle raamatu tegelased on kirjaniku fantaasia vili.
Kõik võimalikud sarnasused päriselu inimeste või
sündmustega on juhuslikud.*

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Anu Rooseniit
Korrektor Inna Viires

© 2007 by Cartland Promotions.
All rights reserved.
© 2015 Kirjastus ERSEN

M06295615
ISBN 978-9949-25-814-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

*„Mitte miski pole rohkem moes ja tänapäevane kui mehe
ja naise vaheline armastus ja truudus.”*

Barbara Cartland

Esimene peatükk

1897

Leedi Verona Rosslyn uuris külluslikult kaunistatud Prantsuse buduaarikapi peeglist oma peegelpilti ja ohkas. Vaatepilt rahuldas teda – noor, kaunis, südamekujuline nägu, mida raamisid paksud tumedad juuksed ja ilmestas purustatud maasikate karva täidlane suu.

Sügavates sinistes silmades märkas ta aga aimatavat nukrusenooti.

Muidugi kannab ta alati oma südames teatud kurbust, mis tekkis sinna ema surmaga kuus aastat tagasi, kui ta oli kõigest viieteistkümneaastane. Aga silmist paistis ka midagi enamat.

See oli mingi igatsus, mis seal sügavustes hiilis – aga mille järele täpselt, ei oleks ta osanud öelda.

Just siis, kui leedi Rosslyn peegililaua taga oma võimalusi vaagis, kõlas magamistoa uksele terav koputus.

„Sisse,” ütles ta pehmel ja laulval häälel. Nii oma ema moodi, nagu krahv Bradchester nii sageli talle öelnud oli.

„Tema kõrgeausus soovib teiega kõnelda, mu leedi.”

Teenijanna Violet seisis toauksel ja paistis kuidagi närviline. „Ta palub, et te tuleksite otsekohe.”

„Huvitav, mis papa meelest küll nii pakiline võib olla?” pomises Verena endamisi, kui peeglilaua äärest tõusis ja juukseid silus. Talle meeldis neid lahtisena kanda, kuigi isa arvates oli see noore, kahekümne ühe aastase naise jaoks sobimatu. „Ma loodan, et tal pole halbu uudiseid.”

Verena kiirustas läbi suurejoonelise Rosslyn Halli trepigalerii.

Maja oli juba põlvkondi neile kuulunud, aga tema eluajal oli siin vaevu midagi muutunud. Tema ema oli noore abielunaisena pidanud enda kohuseks maja sisustada ning polnud raha säästnud, et rajada oma tulevasele perele mugav kodu.

Kahjuks oli Verena ainus laps ning maja oli jäänud ta ema auks puutumatuks.

Verena silitas hetkeks isa kabinetiukse vasknuppu ja koputas siis kaks korda.

Paneelidega kaunistatud mahagonist ust lahti lükates nägi ta krahvi istudes laua kohale kummardumas.

„Soovisid mind kiiresti näha, papa?” küsis ta mehelt, kes seal paberitesse süvenenult ka veel viiekümneselt hea välja nägi.

„Verena, mu kullake. Ma tahtsin sulle öelda, et ma lähen mõneks ajaks Londonisse. Peatun meie Hertford Streeti majas. Mõned küsimused nõuavad seal mu tähelepanu.”

Verena ei julgenud küsida, mis asjad need olla võiksid. Ta teadis, et isa tööasjad ei puuduta teda.

„Ära ole nii murelik,” jätkas isa lahkelt. „Pean lihtsalt ühe väikese asja korda ajama. Ja kui ma juba Londonis olen, mõtlesin ka Regent's Parkis oma õel, leedi Armstrongil külas käia. Tema abikaasa on juba mõnda aega haige olnud ja tal oleks hea meel mõnd lahket nägu näha.”

„Kui kauaks sa jääd, papa?”

Verenale ei meeldinud niimoodi isast eemal olla.

Pärast ema surma oli ta peaaegu kaheks aastaks sügavasse depressiooni langenud ja isegi nüüd oli üksikuid päevi, mis tundusid eriti vaiksed ja külmad.

„Ilma kaaslaseta on sul Londonis nii üksildane olla.”

„Mul on nii palju tegemist, et mul pole aega üksildane olla. Palun ära muretse mu pärast. Räägi parem, kuidas sa kavatsed oma aega sisustada, kui mind ei ole? Tallis on see kena must täkk, kelle ma hiljuti ostsin ja kellega peaks ratsutama. Ma võin lubada, et kui temaga tuttavaks saad, ei pane sa tähelegi, et mind ei ole.”

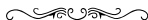
„Oh, papa, kuidas sa saad niimoodi öelda,” nuttis Verena ja viskus põlvili isa jalge ette.

Isa silitas õrnalt ta pakse tumedaid juukseid ja sosistas: „Nii oma ema moodi...” Tunded kägistasid ta sõnu. „Aga jäta mind nüüd omaette, ma pean ettevalmistusi tegema. Tulen varsti tagasi ja võib juhtuda, et toon sulle ka ühe üllatuse.”

Verena tõusis püsti, silmad säramas.

„Uue kübara – papa, palun! Midagi uusima Prantsuse moe järgi.”

„Eks me näe, mu kullake, eks me näe. Aeg lendab, ma luban.”

Rosslyni valdused laiusid miilide kaupa Hampshire'i maakonna südames. Maamõis oli kuulus suurepärase talli poolest, kus teiste seas elas mitu araabia võidusõiduhobust. Krahvile meeldis ratsasport sama palju kui jahipidamine. Alles hiljuti, pärast tumedate leinapäevade lõppu oli ta oma harrastuse juurde naasnud.

Verena jooksis üle õue talli poole. Tallimees Barker jalutas just üht vana kõrbi mära aeglaselt samas suunas.

„Ma näen, et Bess on uued rauad saanud,” kommenteeris Verena, naeratades kiindunult ja sirutades käe mära poole.

„Äran'd anna talle neid suhkrutükka,” torises Barker, kes oli olnud tema ema teenistuses enne seda,

kui naine krahviga abiellus. Barker oli jälginud Verena kujunemist pisikesest põngerjast nooreks daamiks, kes nüüd tema ees seisis.

„Kas Jet on valmis?” uuris Verena innukalt.

Isa ärasõidust peale oli ta iga päev selle tõrksa tükuga ratsutamas käinud – talle meeldis, kuidas ta suutis Jeti põikpäist iseloomu kontrolli all hoida. See viis mõtted isa puudumiselt eemale.

Peale paari lühida, kuid armastava kirjakese polnud ta isast mitte midagi kuulnud. Verena teadis vaid, et tädi abikaasa tundis end palju paremini ning leedi Armstrong ise oli tirinud krahvi kaasa mitmele peenele ballile.

„Jah, mu leedi,” ütles Barker ja juhtis Bessi eemale. „Roper toob Jeti sulle välja. Aga ole temaga ettevaatlik, see isepäine loom võib sinust kaks korda suuremale mehelegi koha kätte näidata.”

„Me oleme Jetiga headeks sõpradeks saanud,” ütles Verena enesekindlalt. „Kui papa tagasi tuleb, avaldan talle väga muljet sellega, kuidas ma olen Jeti juhtima õppinud.”

Jetiga oli tõesti põnev ratsutada – ta korskas, kaapis maad, hirnus kriiskavalt ja järas kolistades suuraudu.

Hiljem, kui Verena Jetiga künkaharjale tõusis, kust kogu valdustele hea vaade avanes, täitus ta hing jälle igatsusega.